

Stockholmarna börja julen

Skansens julmarknad

Det var mycket folk på Skansen i går, synnerligast fram emot middagen. Vintersolen gläntade gul mellan granarna och himlen var riktigt som en vinterhimmel skall vara, blådimmig, röd och guldfärgad. Marken däruppe var alldeles vit och "föret" ypperligt.

Det var inte utan att man kände sig överraskad vid åsynen av det jämna snötäcket, då man kom från gatorna och torgen där snön för länge sedan smält och blandats ihop med gatusmörjan.

Större och mindre folkklungor vandrade omkring på vägarna där, en del med paket och röda pepparkakspåsar, julbockar av halm, och alla med leende ansikten, Ty man känner sig alltid som hemma på Skansen, synnerligast när det närmar sig julen och julmarknaden är inne.

Vid de granklädda salustånden var rörelsen därför mycket livlig.

I Blekingestugan var det stor trängsel, och genom den mörka hop av lyssnare, som ända fram till dörren fyllde den lilla stugan, ljödo de tre spelmännens gamla valsmelodier, med bromsens stillaliggande surrton och fiolernas ljud, dansande och skuttande.

Ja, jag vill lova, att man känner sig svensk ini hjärteroten, när man i den stugan får höra de gamla låtarna, medan skumrasket kommer, och vinterhimlen lyser dimmigt röd i de små fönstergluggarna.

I Höganloft bjöd oss Lucia den sköna glöggen, och alla platser voro fullsatta av en sorlande och glammande massa marknadsbesökare.

Medan lyktorna flämtade i salustånden och de gingo förbi oss, de många kunderna, med röda och gröna ljusstakar av papper, pepparkakor, julbröd och julgubbar i händerna, medan från serveringsståndet de stora chokladkopporna ångande räcktes ut till frysande och stampande skaror, gingo vi nedåt vägen.

På avstånd lyste staden med gröna lyktljus och däråt styrde vi våra steg.

Men inom oss ha vi alltid minnet av Skansen juletid. Det minnet räcker längre än till hemmets dörr.

Juls skyltningen

I går började man juls skyltningen, det syntes mest hela dagen, från morgonen och till kvällen. Redan på förmiddagen började folk att titta i fönstren, liksom mekaniskt, för man kände ju på sig i allmänhet, att skyltsöndagens timmar voro slagna.

Bland andra som voro ute just den tiden, märkte jag särskilt hertigen och hertiginnan av Skåne, då de stodo nedlutade mot ett fönster vid Vasagatan, samt engelska ministern. Jag tror man har ögonen med sig!

På kvällen välldes en svart flod av folk ned för Kungsgatsbacken och flöt fram över hela Drottninggatan, delande sig i bifloder, och, för att nu fortsätta den lyckligt funna bilden, samlade sig i stora pölar framför de upplysta fönstren.

Det var minsann inte få fönster, som voro upplysta, det var i stället inte ett enda butiksfönster, i vilket ej visade sig mer eller mindre geniala och originella prov på skyltkonst. Särskilt några av de större manufaktur- och juvelerarefirmorna hade funnit lyckliga och vackra idéer, vilka också väckte en uppmärksamhet, som gjorde arbetet strävsamt för polisen.

Annars såg man nog små sammanträden i fönstren av vaxfröknar, vilka man göra varje dag under hela året, men det gör ingenting, fastän nog vaxfrökarna borde försöka se lite gladare ut så här framemot julen.

Jag vill säga ifrån i början, att jag inte tänker nämna några firmanamn, för då blir det ett sådant spring i mina trappor av pojkar med kragar, skodon, manschetter, blusliv och juvelsmycken.

Som nog allmänheten vet, var det inte bara Drottninggatan, Regeringsgatan och alla de andra gatorna på Norr, där man skyltade och hade gjort det stiligast. Jag gjorde även en titt åt Västerlånggatan och de stora gatorna i Staden, där folkströmmen var lika stor, strid och livlig som på de nyss nämnda ställena på Norr.

På Birger-Jarls-gatan har man ju bättre plats, och där kunde man gå liksom litet mera oberörd av sin nästas klumpiga pjäxor och armbågar. Men där stod dock den längsta kö, som juls skyltningen hade frammanat i år, utanför ... ja så, inga firmanamn!

Jag kan inte säga riktigt vad det var, som kön ville se på, för själv hade jag inte tid att stå och vänta. Men jag såg, att det lyste rött i det där stora fönstret vid pelarna, ni vet, och skymtade snöflingor på rutans glas.

Polisen hade, förstås, ett förskräckligt sjå.

- Var god och cirkulera lilla fröken, och gå inte åt motsatt håll ... hör nu, smit inte in där han, utan ställ sig bakom.

Av våran jungfru, som hade stått i kön i 40 minuter, fick jag sedan veta, att det var "en juldröm". Och jag tror våran jungfru.

Emellertid är jag ledsen för, att inte också apoteken visa sig intresserade av juls skyltningen, de som verkligen ha resurser, Skulle inte t.ex. några blodiglar, vackert upphängda i fönstret, göra sig bra?

Ävenledes är jag nu mycket ledsen för att ej längre kunna uppehålla mig vid skyltsöndagen. Det vore så trevligt, för det finns nog mycket vackert och roligt att tala om. Men jag orkar inte med det, och för resten vet jag att nästan hela Stockholm var ute i går och såg själv.

må 17.12.06

Pa